

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 411/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Ђорђе Ђурић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2268/19 од 27.08.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2268/19 од 27.08.2019. године, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 186/17 од 14.03.2019. године у ставу другом и трећем изреке и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2268/19 од 27.08.2019. године у делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у овом делу (у ставу другом и трећем изреке), као и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом и трећем изреке, и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 186/17 од 14.03.2019. године, ставом првим изреке обавезани су тужени да тужили, на име накнаде штете за сменски рад, у периоду од марта до јуна 2014. године, солидарно плате појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке са припадајућом каматом почев од 16.-ог у наредном месецу за текући месец па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезу да јој на име накнаде за топли оброк и регрес, за период од марта 2014. закључно са августом 2015. године, солидарно плате појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, са припадајућом законском каматом. Ставом трећим изреке одбијен је и тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени АД „ВВ“ да јој на име накнаде за топли оброк и регрес, за период од септембра 2015. закључно са фебруаром 2017. године, плати појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, са припадајућом законском каматом. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужили накнаде трошкове парничног поступка од 82.180,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2268/19 од 27.08.2019. године, ставом првим изреке, обијене су жалбе парничних странака, као неосноване и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим и трећим изреке одбијени су захтеви тужиље и туженог АД „ВВ“ за накнаду трошкова жалбеног поступка

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одбијен тужбени захтев, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним делом правноснажне одлуке одлучено је о захтеву тужиље за исплату накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес. Имајући у виду различиту праксу Апелационог суда у Крагујевцу о овом правном питању у односу на остале апелационе судове, као и у односу на правно схватање Врховног касационог суда изражено у предметима са идентичним правним и чињеничним стањем, произилази да у конкретном случају постоји потреба одлучивања о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, чиме су испуњени услови из члана 404. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14) па је нашао да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужиља је на основу Уговора о раду од 05.02.2003. године била у радном односу на неодређено време код АД „ББ“, до 01.09.2015. године, када је, након статусних промена код овог туженог, засновала радни однос код туженог „ВВ“. Према закљученом уговору о раду, запослени има право на зараду, зараду по основу резултата рада, увећану зараду, накнаду зараде, као и накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и Колективним уговором. У спорном периоду био је на снази Анекс Колективног уговора ЈП ББ из 2006. године и Колективни уговор од 24.03.2015. године, којима није наведена новчана вредност тражених накнада, нити су оне номинално исказане, већ је одредбом члана 5. став 6. Анекса КУ из 2006. године и члана 57. став 2. КУ од 24.03.2015. године, одређено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. У спорном периоду, тужени у листама са

обрачуном зарада тужили, нису исказивали новчани износ тражених накнада. Тужила тужбом у овој правној ствари потражује накнаду за исхрану у току рада и накнаду за регрес, наводећи да јој у спорном периоду тужени ове накнаде нису плаћали.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, судови су одбили тужбени захтев налазећи да су тужили тражене накнаде исплаћене, тако што су урачунате приликом обрачуна зараде и утврђене кроз вредност радног часа.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, по коме запослени има право на трошкове за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, као и накнада трошкова које запослени има на службеном путу. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог оброка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог оброка.

Анексом Колективног уговора „ББ“ АД („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбом члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7. Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора „ББ“ АД („Сл.гласник РС“ бр.4/15) прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. Ставом 4. истог члана прописано је да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето.

Дакле, Колективним уговором („Сл.гласник РС“ бр.4/15) и Анексом Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), на исти начин је регулисано право на накнаду трошкова исхране и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора – кроз вредност радног часа, али конкретизација овог права није извршена. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити ни који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, с обзиром да ове накнаде нису одређене у номиналном износу, нити су у номиналном износу исказане у обрачунским листама за исплату зараде тужили, па се не може прихватити ни закључак нижестепених судова да је тужили накнада за исхрану и регрес исплаћена кроз вредност радног часа. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште нижестепених судова да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања висине

накнаде у номиналном износу, тада висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Имајући у виду да због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису ценили правилност обрачуна и висину тражене накнаде за топли оброк и регрес, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП, укинуо нижестепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће правилно утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић